

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **K. P.** ,
skazanego za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 8 maja 2025 r.,
wniosków obrońcy skazanego oraz samego skazanego o wstrzymanie wykonania
zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 17 czerwca 2024 r., IV Ka 695/24,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie
z dnia 27 grudnia 2023 r., V K 704/22,

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 czerwca 2024 r., IV Ka 695/24, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 27 grudnia 2023 r., V K 704/22, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa K. P. . W tym postępowaniu K.P. został uznany za winnego czynu z art. art. 156 § 1 pkt 2 k.k., za który wymierzono mu prawomocnie karę 7 lat pozbawienia wolności.

W kasacji został zawarty także wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, złożony na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. obrońca podniósł, że za jego zasadnością przemawia wystąpienie w sprawie rażącego naruszenia prawa wskazanego w zarzutach, w tym prawa do obrony oraz prawa do rzetelnego procesu. obrońca powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że stosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. należy wiązać z nietrafnością merytoryczną zaskarżonego, prawomocnego orzeczenia, a nie z okolicznościami dotyczącymi stanu zdrowia skazanego, sytuacji rodzinnej czy innymi społecznie uzasadnionymi względami. Zdaniem obrońcy to właśnie zasadność zarzutów kasacyjnych przesądza o konieczności wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku.

W piśmie z dnia 5 maja 2025 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego – 7 maja 2025 r.; k. 43 akt SN) skazany złożył także osobisty wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku wskazując na fakt, że w jego sprawie orzekali sędziowie nieprawidłowo powołani na urząd sędziego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego, jak również osobisty wniosek skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego, zaskarżonego kasacją wyroku, okazały się niezasadne.

Dokonywana na potrzeby rozpoznania wniosków analiza kasacji i akt tej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziszczyły się przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Dla uwzględnienia wniosków o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości i prowadzić do konkluzji o potrzebie uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania, ewentualnie wydania innego rozstrzygnięcia, które spowoduje, że wykonywanie kary lub innych środków penalnych do czasu rozpoznania kasacji okaże się niesłuszne i odbędzie się z pokrzywdzeniem skazanego. Okoliczność ta musi być dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie

uzasadnia odstępiania od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2024 r., III KK 15/24). W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy. Ocena zasadności podniesionych w niej zarzutów wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego jej rozpoznania.

Sąd Najwyższy dostrzega, że kasacja zawiera także zarzut wskazujący na zaistnienie uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Obrońca wskazuje, że w składzie Sądu II instancji zasiadała sędzia powołana na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3). Także w osobistym wniosku skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku powołano się na tę okoliczność. Jednakże sam fakt powołania do pełnienia urzędu sędziego sądu powszechnego w procedurze, o której mowa powyżej, nie jest wystarczający do uznania, że w sprawie zaistniała bezzwzględna przyczyna odwoławcza (por. uchwała składu połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20, OSNK 2020, z. 2, poz. 7; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22). Natomiast kwestia zaistnienia podstawy uchylenia wyroku z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwzględnieniem okoliczności tej konkretnej sprawy, a także okoliczności związanych z nominacją konkretnego sędziego, będzie przedmiotem rozważań w ramach merytorycznego rozpoznania kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 lipca 2022 r., III KK 117/22; z dnia 25 lutego 2022 r., V KK 54/22).

Podsumowując, nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.f.]